

Romário torna

"Pobre Antonio Gala! Parla a qualsevol universitat d'estiu i de cop i volta el president de la Generalitat l'acusa d'insídies contra Catalunya. Jo ja sé que Gala no té altres feines que dir tot el que li passi pel bolet, però suposava que Jordi Pujol tenia altres feines que respondre a Antonio Gala."

ARXIU

Romário de Souza.

Dilluns, 29. Per fi hem sabut que Romário torna a la veritat absoluta. Davant tot el món, Romário torna al Born. N'hem dit pestes, però ara el perdonem: són coses del cor que la raó mai no podrà entendre. "És una mica irresponsable, però bon xicot". "De fet, es va portar com un home, amb son pare segrestat". "Ja sabem com són aquests nois que han après el futbol a la platja". Torna Romário i els grans cicles de la història continuen, tots nosaltres una mica més caritatius i savis amb els alts i baixos de la natura humana.

Dimarts, 30. Fa feredat un pre-debat pres-supostari que el públic contempla com si només fos una picabaralla política, sense adonar-se que són diners ben seus. Al debat fins i tot hi sortirà l'essència d'Espanya, el fet diferencial de Catalunya i tota la pesca, però sense parlar gairebé mai de la butxaca del contribuent. "Tanta submissió a l'estat per part de l'individu és una malaltia crònica d'Espanya", diu un contertulià que per altra banda té fama de manejar els diners negres amb molta perícia. En definitiva, el propòsit de la política —ha escrit Thomas Sowell— no és resoldre problemes sinó trobar problemes per justificar l'expansió del poder del govern i l'increment dels impostos.

Dimecres, 31. Gerry Adams —líder del Sinn Féin, la branca política de l'IRA— avui ha aconseguit un nou efecte de propaganda, amb el presumpte "cessament complet" de la violència terrorista a l'Ulster. Clinton hi ha

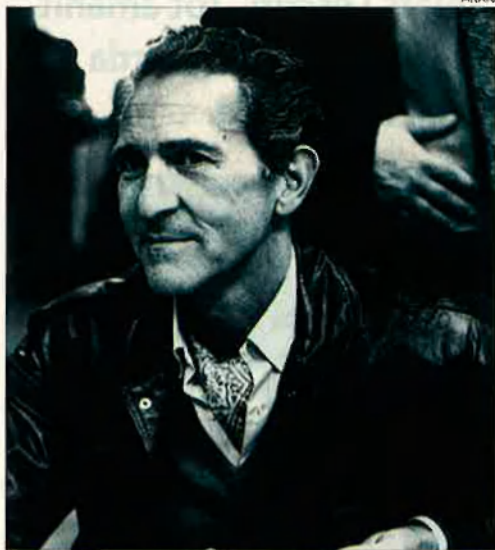

ARXIU

Gerry Adams.

ficat cullera per arregar vots irlandesos ara que no sap ben bé si pot perdre l'estat de Florida i verificar la seva condició de president "ànc coix". No ho deu tenir molt bé quan Dan Quayle ja decideix presentar-se a les eleccions presidencials. Per això, John Hume —el líder del socialdemòcrata i catòlic SDLP a l'Ulster— ha pogut tutelar la gran operació d'aïllament de la majoria protestant d'Irlanda del Nord, amb l'aquiescència del Govern de la República d'Irlanda, tradicionalment entusiasta amb les "treves" que l'IRA ha anat oferint i traint. Les bombes i els morts, de tota manera, queien a Belfast i a Londres. John Hume, rei sense corona d'una futura Irlanda unificada, en surt beneficiat però la realitat és que el comunicat de l'IRA no parla de cessament "permanent" de la lluita armada, com reclamava la declaració conjunta britànico-irlandesa de desembre passat. Aleshores, Londres va acceptar la hipòtesi d'una reunificació nord-sud si així ho volia la majoria i Dublín reconeixia que el futur de l'Ulster només pot determinar-se segons voti la majoria. Avui, la majoria de la població és protestant, però l'índex de natalitat ben aviat pot afavorir els catòlics, per bé que no estigui escrit enlloc que fins i tot així la majoria d'Irlanda del Nord voldrà tenir passaport irlandès. Pel que fa a les informacions d'avui, constato que una vegada més no han reflectit gaire la veu d'un unionisme protestant que mai no ha sabut tenir millor imatge, amb una certa animadversió dels periodistes, sempre més disposats a reproduir els extremismes de Ian Paisley que

però Gala desobeeix

Antonio Gala.

la moderació d'un líder com James Molineaux.

Dijous, 1. Pobre Antonio Gala! Parla a qualsevol universitat d'estiu i de cop i volta el president de la Generalitat l'acusa d'insídies contra Catalunya. Jo ja sé que Gala no té altres feines que dir tot el que li passi pel bolet, però suposava que Jordi Pujol tenia altres feines que respondre a Antonio Gala. Hi ha una anècdota que fins ara no ha estat desmentida: algú del PSOE li va fer creure a Gala que podia ser ministre de Cultura si feia costat als socialistes a la campanya "*Muévete con el cambio*". Gala obeeí, però no el feren ministre de Cultura. Per això, empenyat, després acceptà presidir la plataforma contra l'OTAN. Aquella circumstància dóna una idea de la frivolitat del país: Gala, amb una cultura política tan trivial que és incapaç de distingir entre l'OTAN i la UNICEF, ha actuat com cappare de l'antiatlantisme, això sí, amb bastó de puny de plata.

Divendres, 2. De bell nou, tots som als despatxos, amb la voluntat ferma de no perdre el bronzejat abonant-nos a les plaques d'un *solarium*. Tots contem les vacances com més ens convé: hem navegat, menjat, llegit, begut i fornicat més que ningú. Si algú es queixa de la calor, direm que per sort érem al lloc més fresc de Catalunya; si algú diu que va anar a apagar incendis, direm que hi érem tan de valent que el fum gairebé ens va asfixiar. Hem vist més *jet-set* que ningú, però a

Pedro Almodóvar.

la vegada érem al lloc més solitari de la muntanya, a un parador exquisit que ningú no coneix o a un país exòtic que surt molt car. Hem anat a un restaurant molt exclusiu de quatre taules i al costat tinguérem la princesa Soraya –“Tan tímida!”– o hem descobert el whisky de malta a un club privat on cada nit esperàvem que entrés algun figurant de les cotrrades cinematogràfiques d'Almodóvar. Després de les vacances, ens reprogramem la vida a cops d'agenda, anotant amb caligrafia una mica desacostumada els primers dinars de la *rentrée*, els primers compromisos, tota una nova existència, com si la majoria en realitat no haguéssim passat l'agost ben feliços a Barcelona.

Valentí Puig